

A királyi úton

Részlet

Vak szól vakokhoz. A hálót csak tájékoztatásképpen feszítettük ki – nehogy valaki lebukfencezzen a széléről. Ha a felét letekerjük, kész a baj, amennyiben még emberek tartózkodnának benne, például pár száz lengyel építómunkás¹ sisak nélkül, sisakkal túl drágák lettek volna, bontókalapácsuk volt, ezt az észbontó ajánlatot, hogy csinálják sisak nélkül, nem utasíthatták vissza, hiszen így volt olcsóbb, nem, pont fordítva, drágább, de hát közben már mindent a feje tetejére állítottak, semmi se esett ki az utcára!, na és ott egy gödör keletkezett, egy lyuk, valaminek a hült helye, de biztos beépítik nemsokára; ezeket ő persze kikapcs., leállította, nehogy már őt állítsák le, őt kapcsolják ki a végén, de a dolog terjed, túlterjed rajta, egyre nagyobb a rendetlenség, a háló szemei között sok minden kihull, amit aztán össze kell söpörni alatta. Lehet, hogy a király nem tudja, hogy az egyiket, a saját felét² nem tudja kikapcsolni, az nem megy olyan egyszerűen, mert ugyebár, mondhatják önök: egy király vagy nulla, vagy első³ (vagy egy vagy, vagy nulla, vagy élő, vagy hulla), a túlvilágon nincs ez a háló, ami megtart, ott maximum feltartják az embert, feltartóztatják, valaki ott vár a kapuban, vajon ma ki lehet szolgálatban, szigorú lesz?, ajaj!, beballagnak önök is, akárcsak ezek a szírek, ezek a szirtakik vagy kik, lassan nyomul előre a pénzzel megáldottak népes serege, azok, akiknek előjogaik vannak, akiket elsőbbség illet, ők hátra sűrűn ki-kirúgnak, ahogy az élre nyomulnak, a többiekre a tű foka vár. De azok meg túl vaksik ahhoz, hogy be tudják fűzni az életük fonálát, a kárhozottak, nem, a mennyben a többiek vannak, ők most egy kicsit tüleksenek, mert ott valami fontoskodó fasz ül a kapuban és játssza az eszét, az adóval zsarol, ragaszkodik hozzá, hogy hozza nyilvánosságra, különben a király nem lesz király, na ez király!, jó, akkor nyilatkozik, kinyilatkoztatja, hogy olyan keveset kerestem, hogy az szóra sem érdemes, abban az évben még én is többet kerestem!, a libériás (hálóinges?, pizsamás?) kapus közli, hogy a pereskedés csak árthat, és ugye pénz beszél, na és a szírek, voltunk náluk?, szerencsére nem!, nem vagyunk a mennyben sem, ahogy talán önök feltételezték és ahogy eredetileg én is állítottam, nem, hanem a járásbírósaágon, ezek az írek, nem, dehogya írek, szírek, ezek a menekültbajnokok, ezek az első perctől fogva tudják, hol álljanak be, hogy hamarabb kerüljenek sorra, letöltöttek egy ilyen alkalmazást, az összes létező útvona-

¹ 1980-ban több száz, Lengyelországból toborzott lengyel bontotta kalapáccsal a Trump Tower helyén álló áruház épületét. Nekik Trump szinte semmit sem fizetett.

² Értsd: a saját felelősségét.

³ Ironikus játék a binaritással, illetve Trump „mindent vagy semmit” mentalitásával. Vagy I. Trump vagy 0.

lon jönnek ide, jönnek mindenhova, ahol aztán lefotózzák és végül kiebrudalják őket. Mint azt a tűzoltót, ő jut most eszembe, de már ne jusson eszembe semmi, mert ez az egész olyan lesz, mint a rétestészta, az a tűzoltó, akinek összeégett az arca,⁴ ezért újra meg újra eltávolítják arról a weboldalról. Gyalázat, hogy ezt az embert a külseje miatt kárhozzatják, égbekiáltó botrány, akkor is, ha megvan még a teljes arcfelülete, ő ugyanis nem vak, mint a király, csak rettenetesen néz ki, ezért újra meg újra eltávolítják az arckönyvből, pedig egyáltalán nem tehet róla, hogy ilyen borzalmasan elbánt vele a sors. De hát, nagyon sajnáljuk, akkor sincs arca, nem tudom, hogyan fejezhetném ki ezt másként, legalábbis olyan nincs neki, amit mutogathatna, azt az arcát elvesztette. Épp azért, mert folyton eltávolítják a netről, pedig pont azért tették fel, mert nincs arca, ezért elviselhetetlen látvány annak, aki látja, neki talán igen, a látnoknak azonban nem, hiszen ő nem látja. Szerencsétlen, a vakságomon gúnyolódsz?, nemsoká téged fognak gúnyolni ugyanezért, micsoda aljasság!, mondja a király, aki eléggé ép még, leszámítva a szemét és a bankszámláit, neki ez a baja. Ő nem lát semmit, de nem is kell néznie semmit. A király teste tökéletes, szinte, csak éppen nem mindene működik. Ehhez nincs mit hozzátennem, de ezt még el fogom mondani vagy százszor.

Szóval támaszkodjanak csak a hálóra,⁵ legalább a világnak azon a felén, ahol önök vannak, használják, amíg lehet, amíg az arcukat el nem emészti valamelyik világégés, a testüket pedig az égetett szeszek. Akkor a vakok is tudják majd, hová lesz a menés, és mit fognak látni, ha látnának. Most mindannyiunkat odavisznek a szélére és mindannyian belenézhetünk a mélységbe,⁶ kivéve ezeket a világtalan vakokat, akik soha nem szembesülnek tetteik következményével, persze, hogy ők is követnek valakit, különben nem tudnák, hová menjenek, nekünk azonban nem kéne feltétlenül belezuhannunk ebbe a feneketlen lyukba, ebbe a gödörbe, amiben majd egy új felhőkarcolót fognak felhúzni, nem, az már ott áll, hogy kitörölje az emlékezetből elődjét, azt a szégyenletes épületet. Abban a lyukban tehát már felállítottunk valamit, a pinceszinteket szépen elsikkasztjuk. Innentől nincs visszaút, nincs megállás. Azt mondja ő, a király: most még az igazságot is feltárom, persze nem magammal kapcsolatban, hanem mindenki másra vonatkozólag: én vagyok az igazság és az élet, aki engem követ, az oké, aki nem, az nem oké. Az keresztútba kerül és repül, és maga dönti el, hogy tovább gyűjtogat vagy őt emészti el a pokol lángjai. A királynak csak az a dolga, hogy nyomja a fűjtatót, szítsa tovább azt a tűzfészket, amit éppen maga mögött hagyott, ebben ő nagymester – nem is kell hozzá forró levegő, majd felforrósodik idővel. Csakis én mondok igazat, egyedül én, a törvényesített erény, itt a király-igazolványom, igaz, hogy ezt időtlen idők óta hamisítom, de most már nem hamisítvány, most már valódi, most már igaz, megválasztottak. Nem engedem, hogy más legyen a király, de valahogy én sem akarok az lenni, nekem nincs szükségem rá. Te jó ég, egy földcsuszamlás elvitte a fél csendes-óceáni golfpályámat,

⁴ Híres sztori, a WTC oltásánál égett össze a fiatal tűzoltó arca. Nemrég kapott új bőrt rá.

⁵ Visszautalás a Trump-építkezés védőhálójára, egyben célzás a netre (és mindenfajta kapcsolati hálóra).

⁶ A Trumpnál dolgozó építómunkások a bérükre hiába várva, a munkavezetőt kicsit meglóbbálták a bontandó ház felső emeletén. Itt a szakadék: célzás a világban mélyülő társadalmi gapekre, általánosabban a világvége.

pillanat, nem, csak a 18. lyukat, félmilliárdot ért a hely?⁷ Jó, tőlem, ezt mondjuk majd a csodálkozó nyilvánosságnak, az adóhatóságnak nem ezt mondjuk. Ahhoz, hogy annyit érjen a telek, amennyit én mondok, tessék a fél szövetségi államot hozzászámítani. Ha az is le nem csuszamlík, le nem csúszik még ezután, és le nem esik az ára, akkor a számítás helyes. Nálam ugyanis elő nem fordulhat olyan, hogy bárki másra több ember szavaz, mert amit én mondok, az mind igaz, az utolsó szóig az, ezért esett rám annyi szavazat, hadd örüljenek hát az emberek, vagy már ezt sem szabad? Tessék, itt az eredmény, meg ott is, engem választottak meg, a többieket nem, azt a nőt főleg nem, és bár mindenki ismer, itt a kezemben az igazolványom, megmutatom, nehogy az legyen, amit én is szeretnék, csak másokkal: hogy kiutasítanak ebből az országból.

Mert ez a következő lépés, le is út, fel is út, egyszerűen elkergetni azokat, akikre már nincs szükség, olyan szegényes a vallásos gondolkodásuk, de még ennél is szegényesebb a tudásuk, és akkor még enyhén fejeztem ki magam. Igen, önnek igaza van, én magas lóról beszélek és magasról teszek rájuk, de hát mit csináljak, ha feljebb vagyok náluk, olyan magasán, hogy sokan legszívesebben lehajítanának onnan. Lehet, hogy ez még meg is esik egyszer velem, ugye az olyan ember, akinél az a sikk, hogy akkor is beszél, amikor nem kérdezik, az ilyen igencsak kapós, az ilyen nagyon keresik, ez olyan, mint a kék szem, de engem nem rántanak bele semmibe: azt mondom, nem emlékszem, például mikor a vagyonom kerül szóba, hogy mennyi az értéke nettó, akkor se tudom, mihez tartsam magam – az igazsághoz? Mindig is ahhoz tartottam magam, nem kérdés, csak azt nem tudom már, mi volt az? Egyébként pedig, ha már ez így felmerül, mármint az igazság, hadd kérdezzek én is valamit: hogyan tartsa magát az ember ahhoz, ami folyton ingadozik? A vagyon ingadozik, mármint az értéke, emelkedik-esik a pénzpiacon, a klímától, az uralkodó érzésektől, az én érzéseimtől függően, hogyan tartsa magát az ember olyasmíhez, amit nem talál, mert nem ismer, honnan tudja, mi az igazság, ha még sose látta?, miről ismeri meg?, álljak neki keresni? Fontosabb dolgom is van ennél! Így szól a király azoknak, akik az ilyesmit bírják: a történelemben én csak egy lábjegyzet leszek jó esetben, de azt aranybetűvel írják.

Ebben az emberben itt a gonosz és a jó testesült meg, én mondom önöknek, ez mindenkire vonatkozik, a teste azonban nem tetszik nekem, bár a korához képest nem is olyan rossz. A király eleinte rosszul bánt velünk, aztán már inkább jól. Ez nála változik. A mellénye, az nem, az nagy. Mindig. És makulátlan. Nem csoda, hogy ekkora. A gondolkodó szerint ő volt az oka az elharapózó erőszaknak, előző életében, amikor még ott lent időzött az emberek között. Most fel-emeltük, elemeltük, magas polcra tettük. Mi akartuk, mi ültettük a székébe, aztán majd úgy akarjuk, hogy menjen, de nem, nem úgy van, ahogy mi szeretnénk, ez magától nem megy el. És ha kivetnénk magunk közül?, csak erőszakkal lehetne, ki tenné meg?, fogalmam sincs, de jobb lenne ez, sokkal?, megbarátkozni az erőszakkal?, előbb a gondolattal, aztán megismerkedni vele, közelről, testközelből, hogy végül meghítt ismerőssé váljon, bizalmasunkká, második önmagunkká, csak éppen akkor már senki se bízna bennünk. De még nem értünk el ide,

⁷ Trump itt is trükközött: az adóhatóságnak minimál értéket vallott be, a kampány során pedig messze túlbecsülte az egyébként fantasztikus fekvésű telek értékét.

hogy megvizsgáljuk, mit is takar az életvitele, meg fogjuk próbálni, máskor, egyelőre csak azt látjuk, amit ő mutat magából; még az is lehet, hogy örökre a nyakunkon marad, nem szabadulunk meg tőle, ez pont az, amit ő is gondolt, amit kigondolt jóelőre, és ami neki jólesik, az, mindeddig így volt, megesisik. De ha egyszer eljutnánk oda netán, hogy mégis kivetjük őt magunk közül, ki a tisztességes emberek közül, akik közül egyébként egy sincs, akinek ez kellene, hogy ilyen hosszadalmas eljárást mi lefolytassunk ellene, aminek az égvilágon semmi haszna, aminek ő úgyis véget vetne, és amire úgyis csak tojna, továbbra is teljes lelki nyugalomban és vidoran sétafikálna a fürdőköpenyében, ami nincs neki, abban az egyetlen házban, ami nem az övé, egészen felderülne, a szájában a nyál, még az is összegyűlné, a gyújtószenvedély jele, mert gyűjteni, ez a legfőbb öröme. Na és akkor mit tenne ő?, elindulna szépen a veszteséges úton, így képzelem, hiszen ő csak királyként volt nyerő, királyként megnyerő, mindent mindig megnyerő, most egyszer csak megint veszteséges lenne, csak veszteségek érnék, mindenütt veszteségek, veszteség-pusztaságok, veszteséges lenne minden tétel, minden ingatlan-adásvétel, és ezek a nagy passzívák mindenét elszívják, pontosabban, a veszteséges források alámosnának és eláztatnák a golfpályákat, illetve, őt áztatnák el, nem a golfpályákat, mit is akarok mondani?, már nem tudom, csak azt tudom, hogy ha a veszteségek meghaladják a forrásokat, amelyek másutt már nem olyan bőven buzognak, szóval ha a veszteségek a források fölött gázolnak a kis gumicsizmáinkban, igen, megvan, akkor az ingatlanmogulok – megannyi király a saját területén, élükön a királlyal magával – jelenthetik, hogy a bevételük a nulla alatt van, eredmény: zéró adó. Miért mondom ezt egyáltalán, ez a világon mindenütt így van: mikor a veszteségek meghaladják a bevételeket, akkor az ember egy nulla és kész.

A király, igen, mit is akartam mondani? Először olyan lesz, mintha egy megváltó jött volna el, aki majd megszabadít minket, ja. De aztán rögtön mi váltjuk őt a szabadításban, szabaddá tesszük az utat ahhoz, hogy eltitkolhassa jövedelmeit, még jobban, mint azelőtt. A király, azért erre kíváncsi volnék, honnan róla az a temérdek mesés fotó a neten, a twitteren meg a fészen, rólam sajna egy sincs. Jó, az arckönyv, a fész, az mindent és mindenkit felvesz, aztán mindenki felvesz valaki mást és megint mást, katt, katt, katt! Ettől nő a fész ilyen észveszejtően nagyra. Már meg se kell nézni a királyt, elég, hogy a fotói ott vannak, ahol mi élünk, ő inkább máshol él, jobb helyen. Ugyanígy elég, ha a twitteren csivitel, kamatyolni máshol kamatyol. Háza annyi van, amennyit nem szégyell. És nem szégyell semmit. Édes istenem, én meg nem vettem, csak bérbe vettem az igazságot, miből is vettem volna meg, ha folyton veszteségeket csinálok, így tűnődik, na de csak jobb királynak, mint koldusnak lenni, pedig a bankoknál az adósságom nem ennyi meg ennyi, tengernyi!, nincs az a cégrehajtó, nem, végrehajtó, aki azt be tudná hajtani, a német egyenesen meg tudna fojtani, mert hogy a Deutsche Bank is ott sorol a hitelezők között. Stop German!, alt-right!, minden német az, tartásatok csak a markotokat, jövök nektek, ezzel! Nem fognak likvidálni ezek! És ha megint likvid leszek, bevásárlók: megveszem az igazságot vagy lízingelem, attól függ, melyik a kedvezőbb konstrukció, de ezt is hitelre, csakis hitelre veszem, még van eszem!, mint mindent, és én is ígérek fűt-fát, ígérvényt adok hitelbe, mert a hitel bűntény, nem, ígérvény arra, hogy lehet még több is, mért ne

csinálnék hát még több adósságot, megengedhetem magamnak, nem? Na és az oszlopos költségek, költségtornyok, azok is kellene, elérni a nulla keresetet, kicsit költséges, de akkor is, össze kell szedni őket, mápedig azok nőnek, mint a dudva, húzós dolog ez a költségesdi, de kihúz a bajból, az emberek is errefelé húznak, bevallás előtt, tudva?, nem tudva? jól ráhúznak, hogy végül nulla jöjjön ki. Nulla bevétel. Ha ő – a király ugye mindent megengedhet magának – azt mondja, kérem: nulla bevétel, akkor mi erre azt mondjuk, igen, csak pont fordítva igaz a formula: bevétel mínusz nulla, ez a jövedelem-tétel, vagyis ami van: tiszta bevétel. Hogy az adósságokkal mi lesz, arra magasról tesz. A pénz szaporodása hogy volna természetellenes? Aki több pénzt akar, nem tekintheti annak, márpedig ki nem akar többet közülünk? Ez az egész akkor kezdődött, mikor?, akkor, akármikor, a lényeg, hogy a pénz sose ott volt, ahol lennie kellett volna, hanem körbejárt és mindig új gazdikat keresett magának. A pénz a királyé, rendben, ettől lesz független, ami nagy előny, ezért választottuk meg őt mi, isten pedig erre választotta őt ki. A király egy kiszemelt volt, egy szemenszedett, nem, egy kiválasztott, más nem is lehet. Őt arra a feladatra szemelgettük ki, hogy elérje: azok, akiknek még van életük és nincs elégük belőle, most végre a kezükbe vehessék, igen ám, csak hogy ez a gyerek, ez nem az övék, ők egy szörnyszülöttet vittek magukkal és most nézhetnek. Elég! Ezen az adóbevalláson a mi aláírásunk szerepel, igen, de nem mi vagyunk az, nem mi voltunk azok, ez a gyerek, aki a karunkon ül, ez se volt az, hú de ronda, ez nem lehet a miénk, ez nem a mi aláírásunk, ehhez a bevalláshoz nekünk semmi közünk, valszeg az ő házában tette valakije, a királyéban,⁸ ahol mindenféle urak járnak ki-be, uram, nem vagyok méltó. És hát a hitelnyújtó se repes, ha a bevétele kiesik. Elvileg ezért kártalanítás jár neki, hogy legközelebb ügyesebben fektessen be, valami másba; bár tudta volna idejében, de hát sose tudhatja ugyebár. Már ott állnak a fodrásznál, a bankok, a király adta meg nekik a címét, sorban állnak ők is, már annyiszor kérdezték a királytól, hiszen ő olyan attraktív, hogy hol csináltathatnának maguknak ilyen előnyös frizurát, olyat, mint az övé. Ami végül marad, végül?, mindegy, valami mindig marad, a fennmaradót majd odaadják neki legvégül mint adót, ennyivel tartoznak a királynak, a királynak mindannyian tartozunk valamivel, a király ellenben nem tartozik nekünk semmivel. A németeknek tartozik valamivel, Sieg heil! Fő, hogy merjünk álmodni és merészet gondolni! Az adósokat akár börtönbe is lehet csukni, de először azért segítsünk az embereknek, ez a legfontosabb. Segítünk nekik abban, hogy egyáltalán adósságot csinálhassanak, tessék, a király se bukott bele, aztán az is kibukott, hogy ő lesz a király, hogy ő lehet az, na ugye, ezt aztán senki se gondolta volna. Hát nem mindegy, mire költi a pénzt, amit ő adott kölcsön magának? Nem, nem mindegy. De most már mit csináljunk. A költségek igen magasra rúgnak, de nem tényeken alapulnak. Ahogy mondtuk, felépítette ezt a csodálatosan hatalmas épületet, valahol, valaminek a közepén, az egyetlen helyen, ami számít,⁹ na jó, nem választói szempontból, választók mindenütt vannak, legyenek is, főleg máshol, még rá fognak jönni, milyen jó ez nekik, és most nekünk tartozik, nekünk, az életével – ezt sok lakástulajdonos

⁸ Trump egyik (téves adatokat tartalmazó) adóbevallásán szerepelt ugyan az aláírása, de azt tagadta, hogy ő készítette volna. Érvelését az adóhatóság elfogadta.

⁹ A Trump Tower a Fifth Avenue-n van, Manhattan szívében.

csinálta már, hogy tartozik, aztán olajra lép. De mielőtt behajthatnánk rajta, már-mint az életét, ő veszi el a miénket. Elszívja az életünket, élünk, de vákuumban, nekünk semmink, minden a másik oldalon van, a libikókára hájas seggek nehezdednek, és miközben mi kórusban neheztelünk, amiért semmink sincs már, semmink, amitől egy kicsit is elnehezülhetnénk, valami kis súlyra szert tehetnénk, már a levegőbe is repültünk, és ki is szívtak minket a jólét anyaméhéből, mint a nem kívánt magzatokat, akiknek az őssejtjei senkinek sem kellene, de családjuk akkor se fog kihalni, épp ellenkezőleg. Egyre többen leszünk. Minél szegényebben, annál többen. És jönnek utánunk mások. Tulajdonképpen az lenne logikus, hogy az emberiség lélekszáma egyre csökkenjen, de nem, az emberek egyre többen lesznek, és egyre kevesebb mindenük lesz. Én is adócsökkentést kérek. Nekem miért nem ad senki?

Megfosztva csekélyke tőkétől, ettől még könnyebbé válva, egyre több ember kapaszkodik fel a libikókára az önök oldalán,¹⁰ az első már le is estek, pedig ez a libikóka meg se mozdult már időtlen idők óta; ne higgyék, hogy egyszer fent van, egyszer lent, nem, mindig csak lejjebb megy, és akkor ők is ott maradnak, már olyan régóta vannak ott, hogy elkezdenek otthonosan berendezkedni, pedig házuk sincs már, és választásuk sincs már, pedig hát derekasán választottak. Mindez nem az örökkévalóságban történik, amint azt esetleg gondolhatnák, ez itt történik, itt és másutt, ott, ahol én még sose voltam. Kerülgetem a forró kását, mert már annyiszor megégettem a számat, valamikor aztán rájöttem, hogy a rendszer örök, és rá kell bízunk magunkat a bíróság kegyelmére, mely nem az utolsó ítéletet hozza, mert ha így volna, már nyugtunk volna tőle, legalábbis akkor, ha már semmink sincsen. A királynak sincs semmije, és nézzék, mit csinált belőle! Egy palotát! Számtalan palotát, illetve nagyon is meg lehet számolni, hogy hányat. És ez így megy vég nélkül, ha nem így menne, ez a bíróság az uccsó ítéletet hozná, aztán senki se jönne elő már az aktákkal, senki se kutakodna többé mások szennyesében. Tessék, hogy? Kérem, engedjék meg nekem, hogy a semmiből pénzt csináljak, utána személyesen oldok fel mindent, ami még meg van kötve, és kötök össze mindent, ami még el van választva. Tudja, mit? Menjen a sivatagba. És válassza el, ha tudja, egyik homokszemet a másiktól. Próbálgassa csak szépen. És veszteségeket halmozhat fel, korlátlan mennyiségben. Ott senki sem veszi észre, mibe? De nem is kerül semmibe.

Most a király megmutatja az arcát, az igazit?, á, dehogya, ez nem az ő igazi arca. Az igazit nem mutatja, mindig kölcsönvesz egyet, de soha nem adja vissza. Önök már látják, én még nem, ez ugyanaz, mint ami a jogositványán van, a király vezetői engedélyén, amivel mindenhová eljut, például nőkbe, oda nagyon szívesen, de bármelyik lakásba is, egy képernyő vagy egy kijelző segítségével, egyszerűen mindenhová bejut. És akkor közli, hogy kinek fog nekiesni aznap, illetve holnap, illetve holnapután, közli azt is, hogy: jelenleg, de ez gyorsan változhat; meg, hogy: van itt még valami: én nem akarom megbántani sem önt, sem önt (itt kétszer a levegőbe dő az ujjával, de ott nincs senki). Mi, hogy apám gyilkosa legyek? Soha az életben! Ő már rég halott. Ha pedig valaki mást akarok eltenni láb alól, kinek mi köze hozzá. Ha pedig olyanokkal haverkodom, akik már

¹⁰ A lúzerekén.

sok mindenkit eltettek láb alól, kinek mi köze hozzá. Mindez nem árthat a király nimbuszának. Én ugyan makacs vagyok, és lehet, hogy tényleg saját magamtól lettem, simán lehet, különben hogy lett volna belőlem király, hm?, szóval az apámat, aki adott nekem valamit az indulásnál, az apámat nem akarnám letagadni, a többit igen, de egy otthonszülés, nem, egy önszülés, szóval nem!, ez bornírt makacsság lenne tényleg, ami nem felel meg a magamról alkotott képnek. Megölni az apámat, ezt egyszerűen nem hiszem el. El kell hinnie, hiszen itt áll,¹¹ méghozzá elég régóta. Csoda, hogy itt áll még egyáltalán. Tessék? Nem. Az apa nem áll itt. Őt megölni? Ilyet soha nem tennék, azonkívül meg már rég meghalt, hányszor ismétlem el még. Én soha nem tennék olyat, amit mások ne tettek volna és profi ingatlanosok ne próbáltak volna ki már, én legfeljebb csak jobban csinálnám. Komoly? Ez tényleg igaz? Csak éppen senki más nem tudhat róla? Abszolút tudhat róla bárki. Ön is. Higgye el, még mind életben vannak, a fiak, a lányok, ön is, az apja is. Utána a saját anyjával hetyegni, az már csak kellemes ráadás, mikor az apját már félretette az útból és az anyja szabaddá vált. Kár, hogy a mama olyan öreg már! A király jobb szeret fiatal nőekkel hetyegni. Ezzel, mintegy balkézze, szétzúzza a mítoszt is, ő mindent szétzúz, a jobb kezével is, az az erősebb, márványt, követ, vasat, betont, mindent ízzé-porrá tör, ami a kezébe kerül. A többit a lengyel munkások törik szét kalapáccsal, ebben most nincs semmi kajánság, ez olyan hihetetlen, hogy senki se hinné. A munkásait gyakorlatilag nem fizette ki vagy csak alig. Valahányszor fizetnie kell, a király sikítva menekül.

Szóval ott állnak, meg itt ezen a fotón,¹² igen, nézze meg ezt a parányi kijelzőt, az ön feje rá se férne, akárcsak a sisak a lengyel munkások fejére az építkezésen, ezért nem is kapnak, kicsit széthúzom, hogy el ne illanjon a kép, inkább jöjjön közelebb, ezen pedig megnézheti magát rajta meg őt is, a nőt is, persze felmerül a kérdés, hogy mivel. Azzal a vak szemével? Á, az ilyet azok mindig meglátják. Aztán hirtelen teljesen rákattannak, akár vakok, akár nem. De ott valaki más áll,¹³ olyan, mint az összes többi, és mit állít magáról?, hogy ő is látnok, vak, szintén, hát persze. Hajrá! Ezt leemelhetik a bankszámlájáról, a szeme világát is leírta már az adójából, aztán szöktette magát, és elszökött a felelősségrevonás elől, nem mint király, de egy kicsit azért leült, aztán elég hamar felállt. Ó, emberek, hogy semmibe veszlek titeket, pillanatéletűek! Remélhetőleg az idén megint olyan keveset keresek, egy dolcsit, egy jelképeset, amiből, ahogy hallom, nem lehet kifogyni, az mindig nulla, mármint adóügyileg. Ahogy így elnézem őt, hát senkit sem mondanék boldognak a földön, rajta kívül. Ez a végkövetkeztetésem, nem csak az enyém, másoké is, de semmi aggodalom, ez még nem a vég. Azt elhiszem, hogy ön ezt szeretné, én is szeretnék egy csomó dolgot, aztán mégse kapok semmit. Én még sose végeztem semmivel, elmebaj lenne azt hinnem, hogy dehogynem. Te, király, igen, te, aki szerfölött célba találtál, telibe találtad a célt, tízes, elnyerted a hatalom boldogságát, most fizess, de nem, nem akarod már,

¹¹ Ti. Szophoklész darabjában. Innentől: Trump játékos fenyegetése Oidipusszal mint sorsmumussal.

¹² Célzás valószínűleg arra a fotóra, amin a bontási munkálatok látszanak, a Trump Tower építése előtt.

¹³ Célzás feltehetőleg Trump „előző életére”, arra a fiatalemberre, aki még nem azonos a későbbi „királlyal”.

másoknak adod, végezzék ők mostantól a munkát, mindenki dolgozik, csak te nem, kiosztod a hatalmat másoknak, körbeállnak, az egyik itt ír valamit, a másik ott, kiállnak, szólnának, híreket szórnak a nyilvánosságnak, és itt állok én, nem, nem szűz, de görbe karmú, jóslatokat daloló, jóslatokat kopogó nő, vigyázzon, mert még eltalálja az, amit az előbb leütöttem, hogy ez a szép szobor létrejö-hessen, ahelyett, hogy szétvernék kalapáccsal. Bontani muszáj, ha toronyház épül, az ugyanis elég nagy. Én csak a hazámnak szerettem volna segíteni, egy fölös tehertől mentesíteni, de kérem, ha nem: nem!, de hát én, a szűz, én is csak segíteni akartam, továbbadni a jósigét a dalban, nem, a szűz nem igaz, de a többi igen, becsszóra; vagy egy isten volt az, aki levett engem, az álszüzet, aki igazából a királynő vagyok a táblán,¹⁴ csak éppen nem tudja senki? Nem, isten nem. Az azt akarta, hogy most ez legyen a király Thébában, kifejezetten ez!, ez nem Théba, talán egy modern Théba?, mindegy, ezt isten, akiben én inkább nem hinnék, nem akarta. Ezt nyugodtan elhiheti nekem. Na, akkor higgyen, akinek akar, és legyen a vesztesége annyi, amennyit csak papíron lehet bukni, látom, van még papírja, én nem fogom megakadályozni!¹⁵

Ó, istenem, az áldozat is válságba kerül: már az áldozati kultusz sem az, ami régebben volt. A látnokok mindegyike mást lát, ez legalábbis meggondolkodtató – volna, de hát nem kell gondolkodnia senkinek, már csak azért sem, mert úgysem lát semmit. Neki mások a szervei,¹⁶ azokat jól megnézheti máshol. Ezek nem az övéi. Naná hogy nem. De ezek itt, ezek az ő házai, naná hogy, most megint vett egyet magának a király, az ingatlanok az élete, a megélhetése, az élet kiélhetése, amennyiben kaszinó is van bennük. Ha a fizetés várat magára, ami nem jelenti azt, hogy a hitelező hiába várja, csak azt, hogy úri szokásához híven késik, akkor jelzalogot jegyeznek be. Ha urunk királyunk fizet, akkor nem jegyeznek be semmit. El van putyukálva. Rendben. Legyen így. Nagy szó!, a király minden birtoká-hoz tapad, ragad minden tulajdonához, nem, ne mondjuk így, mondjuk úgy, csügg rajta, akkor is, ha az ingatlan olyan fajta, amihez jóformán ingyen jutott hozzá, mér?, akkor is ér valamit, majd a bank megmondja, mit. Na, felséges urunk, uram király, itt van tíz milla, ez kettővel több, mint a vételár, hát ez bizony nagyvonalú, annak tűnik, tényleg, ez isten műve!, na és az ördög része mennyi?, kápéban 2800 dolcsi.¹⁷ Nevetséges ár, ez tényleg sirály, ez vicc, ez kész röhej, itt ez a fantasztikus rezidencia, ez a szubtrópusi hely, és az egész bagó, csak a berendezés többet ér, és ennyiért vette, tényleg ennyiért! Igen, igen, de a fenntartása, a fenntartás igenis drága, jajgat urunk, mikor az adóbevallását készíti, tessék, oda van láncolva a veszteségkerékhez, tessék, ebből a csőd előbb-utóbb kinéz. Kinéz, kinéz, de ki néz az adóbevallás mögé? Az nem a nagyizolás terepe, helyesebb kevesebbet, mint többet vallani be. Szóval, a király ennyi meg ennyi pénzt kapott a banktól, és most a fenntarthatóság, a fenntartás miatt sír, hogy az többé kerül neki, mint amennyit ez a százhusz szoba ér. Jószagú ég! Hogy nem sülyedtek el a

¹⁴ Mármint a sakktáblán, metaforikusan: Jelinek öngúnya. A szűz dalos: a Szfinx Szophoklész darab-jában.

¹⁵ Irizáló mondat: mondhatja a Moderátor-Jelinek is Trumpnak, és viszont.

¹⁶ Játékos célzás azokra a (belső) szervekre, amikből jósolni szokás: máj, bél stb.

¹⁷ Ennyi volt Trump kápés önrésze, amikor megvette a 108 szobás Mar a Lago nevű ingatlant Flori-dában.

szégyentől, emberek! Hova süllyednénk, mikor nincs hova?, amúgy meg nem gyújtott fel semmit, nem bujtott fel gyilkosságra, így aztán elmebeli képességeink teljes birtokában mi választottuk meg őt, nem ő minket. Minden jel arra mutat, hogy kinézte magának ezt az utat, miután megnézett magának minket. Most majd a házaira szóló jogosítványait talonba teszi, és innentől az egészet viszi. A nyertes mindent visz ugye, a bankok meg nézhetik, ahogy kisiklik az ujjai közül, egyre soványabbak az ujjai, kemény diétára vannak fogva. A királytól egy morzsát sem. Előbb néptelenednek el a földek, mint hogy a király kifizeti, amit megvett. Szégyellje magát! Fogalmam sincs, kire gondolok. MÉR szégyelljük magunkat?, kérdik a gyerekek. Nem látják, mi fenyegeti, mekkora baj, a családjukat. Mindenki valami mást lát és valami mást mond, úgy értem, befelé néz, kifelé hiába nézne, és mond valami mást, mindenki valami mást, én azt mondom: a király meg fog bukni, de csak azért, mert majd meg akar bukni, és csak akkor, amikor ő akar. Mindent fel fog adni, és már csak király lesz, mást nem akar. Semmit sem fog feladni, és király lesz mégis. Kíváncsi volt rá, képes lesz-e király lenni, akár azon az áron is, hogy elvész a szeme világa meg a zseblámpája, bár a kifelé világló fénycsóva nem helyettesíti az ember szeme világát, arra igenis szüksége van, ha szépségkirálynők százait kell minőségre lemeóznia. Ebben semmi sincs, abban sem, az ott nagyon kövér, ez mehet, azok is, a király marad. Szóval azért az éleslátás nem lenne rossz az uralkodáshoz. Az ékesszólás nem adatott meg neki, kivéve, amikor a telefonban valaki másnak adja ki magát és úgy beszél, más nevében. Mindegy, uralkodni szem nélkül is fog tudni, csak a hangjával, his masters voice, és még sok voice, akarom mondani, voks fog csatlakozni az övéhez, látni amúgy is mindent lát, szem nélkül is, helyettünk is, és minden szava értünk szól, a szavazatainkért, mi másért. Meg kell hát választanunk őt, különben nem látja a jövőt, a jövőjét, a jövőnket. Ó, emberek, ha tudnátok, hogy az életetek, hogy az mennyire semmi!,¹⁸ a semmi: az az, hogy velem lenni!, semmi, hozzám!, semmi, gyere ide!, aztán még valami mást is mondanak, mint amit láttak, a vakok, és senki ellentmondani nem mer, azok meg hol ezt, hol azt állítanak, mindenki valami mást. Látni nem láthatták, közeledni se, hát nem tudtak nyugodtan megegyezni se. Pedig itt van már, a mában a holnap, minden: jövő, ma és maholnap.

Mindig ugyanaz, egy és ugyanaz. Nem lesz jövő, nincs a mában holnap, nem hiszem, hogy volna, nem hiszem. Ez a semmi egy életműdíj, nyugodtan szegre akaszthatja vagy másokra aggathatja a király. Most végre ébred az ország, ez már nem a fehérek országa, úgy kettészakadt, mint még soha, tessék mondani, hol ez a szakadék, nem szeretnénk beleesni, azt szeretnénk, ha itt vagy ott lehetnénk, jobbra vagy balra a szakadéktól, és belenézhetnénk és félhetnénk, a szakadék fekete, egyre feketébb, már nem a miénk az ország, már nem a fehéreké, borzadály, akkor meg kié?, nem tudom, annyian vannak, nem tudom áttekinteni, reméljük, hogy elég betont szállítanak, mielőtt csődbe megyünk, mondja a király, és elkészül a ház, még azelőtt, hogy fizetésképtelenek leszünk. Más toronyok a porba hulltak, pedig azok ki voltak fizetve, ez a torony meg még azelőtt álljon készen, hogy kifizetődő lehetne, azért, hogy kifizessék; igen, tényleg, a király diadala az első jó hír évszázadok óta, na, mondjuk, jó ideje, ejnye már megint

¹⁸ Kifordított idézet az *Oidipusz királyból*.

hova tűnt az uralkodó? Pillanatnyilag nem találjuk, de különben szupernek találjuk. Még pár lépés és önök látni fogják, mit tartogat a jövő a vakoknak, szinte oda se néznek, mégis rögtön látják, itt nincs olyan, hogy érzékcsalódnak. Bonyolultabb a dolguk a látnokoknak, az ő jövőjük csak mögöttük mozoghat, a látnokok nehezen tájékozódnak, ott van a fejükben a szemük, mégse tudják, merre van előre. El vannak tájolva teljesen, holott rendelkezésükre állnak a szervek, a belsőségek. Elöl viszont reflektor van rájuk szerelve, annak fénycsóvája bevilágítja a jövőt, vagyis hát ebből láthatnák, ha akarnák, hová vezet mindez. És nekik nem kell vezető, ami kell a vaknak, nekik nem kell, de kapnak.

Előre látták, hogy nemsokára valaki más foglalja el a trónt – ezt én mindjárt az elején megmondhattam volna nekik. Az új korszak elhúzott mellettük, már akkor, amikor megszülettek. De tudjuk a címét. Lépjenek kapcsolatba vele, gyorsan, már elkezdődött az új korszak! Siessenek, különben nem nyernek bebocsátást! És mégis, elképzelhető, hogy a vakok üveges tekintete, a látók és a tévék háttérmegvilágítása mögött, ott, ahol a nemzetek összeszövődnek, és én is az egész kellős közepén, hiszen abba a hálóba vagyok bezárva mindenki mással együtt –, szóval elképzelhető, hogy ott valami mégiscsak lejátszódik, valami, ami már nem játék. Nekik, a látnokoknak is, pedig ebből semmi hasznuk, mindig a múlt felé kell fordulniuk, akár csak a történelem angyalának,¹⁹ mikor éppen semmi sem jut eszembe, mindig őt ráncigálom elő. Ha önök netán képen akarnák teremteni, akkor először nézzenek bele a képébe, vagy forduljanak el tőle nagy ívben, már ha felismerik, hogy kitől kell, önöké a választás, de akár így, akár úgy, egy biztos: az angyalhoz egy tapodtat sem jutnak közelebb, ha nem vesznek részt hazájuk sorsának alakításában. Válasszák hát ezt az uralkodót, ez ügyes, ha nem is az ég küldötte. Ő ugyan nem vak, de könnyen frászt kap attól, hogy esedékessé válnak a hiteltörlesztései, ez azonban sosem történik meg, különben bizonyos bankok sikítva zuhannának az építögödörbe, ő pedig alapjában véve mindig rossz felé néz, oda, ahol önök nincsenek. Közben önöknek nem is tartozik, önöket nem is méltatja arra, hogy eladósodjon önöknél, önök úgyse tudnak mást adni, mint a szavukat, akarom mondani, a szavazatukat, más szóval kórusban a hangjukat, na de hát az neki is van, hangja, sőt neki többféle is van, márminthogy különféle hangokon képes szólni, mikor telefonál, mert így akar elérni valamit, amit a saját nevében nem érhetne el. Akik pedig nem belátók vele és eszközeivel szemben, azok még várhatnak egy csöppet. Az ő számukra különleges programot tartogatunk, egyfajta pokol-előzetest, amint ez megvolt, mindent el fognak hinni, mert belátást nyertek, belátásuk nyílt mindenbe, a király adóbevallását kivéve. Abban azonban nincs semmi, úgy értem, az van benne, hogy nincs semmi, semmi adófizetési kötelezettség, kötelezettség amúgy sincs, az országot ennek ellenére kormányozni fogja, kormányozni, nem adóztatni. A királynak nincsenek kötelezettségei, csak igaza van, de az mindig. Hogy az nem úgy van, hát akkor hogy van?, önök hogy gondolják? Nemhiába jön, el is jön a jövő?, önöknek jön?, önöknek igenis jól jön?, a fehér fajnak mindenképpen jól jön és jól megy, így értik?, vagy nem? És a munkát, azt ki fogja végezni, hm? Ja, nem gond, arra ott vannak a lengyelek meg a mexikói babzabálók, azok jól eldolgoznak, jól el, a semmiért. Jól el-

¹⁹ Célzás az *Angelus novus* című Klee-képre és annak Walter Benjamin által adott értelmezésére.

dolgozgatnak, aztán nem kapnak érte semmit. És a világkereskedelem: annak is jól megy? A nemzeteket kizárjuk belőle, ők meg majd azzal válaszolnak: mivel? Mit szólnak majd mindehhez? Hogy ez a verseny a szakadékba visz? Ez az a korábban már említett hasadás? Már megint rossz kerékvágásba csúsztam? Hiszen alig lehet ráismerni már a földgolyóra! Na jó, ezek szerint eljön, el, az a hülye jövő, jöjjön csak, tőlem!, én azt már úgyse fogom megérni. Ez itt ismeri, üdvözli is őket, elosztja köztük az árait, nem is a kárait!, holnap megint fel fogja hívni a szakszervezetisét, vele nem kell elváltoztatott hangon beszélnie, és auu!, megint visszadobták a fizetési csekkemet. Fúú, a dobhártyám! Kérem, legyenek tekintettel! Mostanság, minthogy Jimmy Hoffa²⁰ már eltűnt, jó, nem mostanság, még korábban, a szakszervezetis közben ingatja a fejét, és azt javasolja, hogy értesítsék a konföderációs, nem, az a múlt, és a mi a jelenben vagyunk, a föderációs erők, szóval a szakszettek irodáját: ezek a munkások illegálisak, kirúgni mindet azonnal! A nagy rugdosástól legalább felmelegszenek majd a tagjaik, úgyis olyan kurva hideg van azon az építkezésen; tőlem!, de előbb még kihasználok minden lehetőséget arra, hogy maximális pénzt hozzak ki a dílből úgy, hogy másnak minimál se jusson. Kaszálás a köbön! Ez a király! Van neki a füle mögött is, mi minden!, jó vastag bőr az ábrázatán, az is, és mennyi vaj a fején, kész vajkorona, akarom mondani, hajkorona! Na most azért elég nagy szívás neki, hogy ilyen emberek társaságában kell élnie, éldegélnie, még hozzá főnöki szerepkörben, ilyen embereket kell vezetnie, mennyivel jobb lenne másokat! Hiába, most már ő a király, ez ellen nincs apelláta! Vajon milyen polgári összefüggéseket fog felkeresni, milyen ünnepeket, ahonnan sokan majd sírva rohannak haza, pedig nem akartak hazamenni, még maradni akartak. Elvégre ott kell lenni, legfontosabb a jelenlét. Mi az a baj, ami eddig még nem volt és a leginkább hiányzik nekünk? Figyeljünk csak, hátha rájött már és meg is mondja. Á, szóval ő a jövőt még külön is szeretné biztosítani, na és mivel?, adósságból finanszírozott kiadásokkal! Igaz, hogy a magánlakások esetében ez nagyon nem vált be, de ki tudja, lehet, hogy az ország kibírja, és akkor mindannyian meg leszünk finanszírozva, és nem kell aggódnunk többé, hiszen az adósságunkkal a világon mindent meg tudunk finanszírozni, mérhetetlen áldás, ha még a szomszéd telkét is meg tudjuk venni hozzá, ezt mondja az a fickó ott, meg egy másik másutt, sokan mondják ezt, olyanok, akiknek stagnál a jövedelmük és nemsokára mehetnek betörni.

És itt jön még egy nő is, ilyen karmai vannak, nem, nem a szfinx, pedig azt hihetné az ember, ez ugyanis énekel, ez a kutyanő, énekel, ez kivételesen nem látnok, különben a szeme előtt lenne a magától el- és megvakult király, aki ott tántorog, mert nem találja a tükröt, csak abban látja magát ugyanis, vakon is kiismeri magát a tükörben, ez a kiköpött Nárцisz, és magánkívül van, nem, magánkívül senkit nem akar látni – az éneklő kutyanő, ő, aki egyáltalán nem látnok, ő tudja, ki fog hamarosan a trónra ülni, de hát ezt mi is tudjuk már régen és ki vagyunk akadva tőle! A nő szeméből jön a vér, vér jön belőle, ez jön ki, amikor egy nőre bízunk valamit, ez a nő azonban cseppet sem bízik bennünk. Vér ömlik belőle, gyanítom, alul is, épp ez az, mindenhol. És azt állítja, hogy a jövőbe lát, de ezt csak ő állítja. Őt is a mi adósságunkból finanszírozzák, mint nálunk a legtöbb

²⁰ Jimmy Hoffa nagy hatalmú szakszervezetis maffiózó volt, a fuvarozóké, 1975-ben egyszer csak eltűnt, és azóta se látta senki.

mindent, és a maradékot, na még azt is abból. De hát nincs maradék, a király mindent elhasznált, most minket használ. Tőlem. Tessék mondani, mire jó egy látnok – vagy bánom is én, látnoknő, ha az akar lenni, bár erre a nemi izére itt tényleg semmi szükség, ezt még a mi hazai látnokaink is megmondták –, ha nem látja a jövőt, csak azt látja át, ami most történik, per momentán? Éljen! Éljen a mi népünk! Álljunk és ismételjük, még hangosabban: éljen! Kérem, ne gúnyolja ki ezt a vak vezért, ő nem tehet róla. Inkább ezt a nőt vegyék elő. Nem, nem azt, az inkább otthon marad, új arcot csináltat magának, aztán újabbat és még újabbat. Mi elismerjük a nőket. Mi értékeljük őket. Ez nem mindig volt így, volt, amikor csak a modelleket értékeltük, a modelleken belül is főleg azokat, akikkel sohasem találkoztunk. Igen, azokat főleg. Mi csak annyit állítottunk, hogy ismerjük őket, sőt, ez több is puszta ismeretségnél. A nő nemet mond, de nem a királyra. Nem tesz semmit. Nők a királyért!, igen, azok is ott, meg amazok is, valójában csak egyetlenegy olyan sztori volt, amire a király fátylat akar borítani, ahelyett, hogy az összes többi nőre borítana fátylat, és azt mondaná, nem kellene neki, nincs rajtuk semmi néznievaló! Mivel a képernyő átvilágítja, ez egy transzparens kijelentés. Attól szól ilyen hidegen. Na de: mit tud egy idegen? Mit lát egy vak, mit árthat azoknak, akik odafönt, a világosságban laknak? Az már most világos: egy másik lakást szeretnék, lehetőleg azonnal.

Mi is bevonódtunk a játékba, fel is tesszük magunkat jó pár milla reményében, nem, inkább a millákat tesszük fel, úgy nagyobb az esélyünk. Nem úgy van, hogy mi a konfliktusok fölött állunk, nem, a konfliktusokat mi csináljuk, azok a bölcsek pedig, akik most lépnek színre, nem vakok, hacsak a dühtől nem azok, és nem is bölcsek, csak bőszülte, annyira elborult az agyuk, hogy már azt se tudják, hol a helyük, melyik bolyban, melyik tébolyban, ott tűnnek fel, ahol akarnak, és szavalnak és szavalnak, ott vannak mindenütt, minden barlangban, minden zugolyban, minden bugyorban. Egyre többen lesznek, egyre újabbak jönnek. Újabban tanácsadóknak hívják a vakokat, ez nem olyan diszkrimináló. Ó, házánk tiszteletre méltó férfiu – nők inkluzíve, köztes neműek úgyszintén, ez csak természetes, minden tiszteletem az övék, egyformán, nem teszek kivételt köztük –, ó urak, mit fogtok hallani, mit fogtok látni vagy nem látni, milyen fájdalmat kell majd éreznetek? Ha utánuk majd tisztára akarjuk mosni ezt a házat, el kell terelnünk egy egész folyót, különben nem lesz tiszta sohasem. És ami a legfájdalmasabb lesz majd, hogy kiderül: mi választottuk ezt magunknak önként.

Szóval végünk? Megkaptuk? Csak azt kaptuk meg, amit a múlt ránk testált, azt, amit mindenki ismer, kicsi a barlang, amiben lakunk, kicsi az odünk, az ember mindent lát, ha vak, akkor is, ha pedig látó, akkor ott a falon a jel, olvassa el, azoknak pedig, akik behúzódtak ide mellénk, egy kérdést szívesen feltennénk, hogy ők melyik akolba valók?, még hogy ők akolba?, hát hogy ide hajoltak a jászolba, az újszülött királyka fölé, az ember azt gondolta, ne gondolja!, ők maguk mind királyok, uralkodó személyek, akik arra várnak már most, aki majd ettől is szabadulást hoz, tessék? hát nem most, nem az előbb történt, hogy őt, a választottat, ünnepelték?, mindegy. Az, amit ez a sötét verem, a történelem ránk testált, időközben álruhát öltött, mint minden, ami volt már és lesz még, a választás az választás, így aztán ami a múltból feltört, nemcsak ránk tört, de ránk is ragadt, mint a dögvész, mint a gyógyító, nem, mint ami gyógyítható, mitől is?, mivégett?,

most ez az álrúháás izé pöffed fölének és döntené akar rólunk. Ahhoz, hogy az örökségünk örök részünk lehessen, hogy ebben a szerepben tündökölhessen, mindig más mezt kell hogy öltön, hogy valamivel tovább tartson, akár végig a mennyei kapuig, itt a földön ugyanis nem lehet örök, a földön aratni kell. Odáig mégse tarthat – komolyan? Az, ami ránek száll, nem változtatható meg utólag, különben nem örökség volna, hanem jóslat, az pedig jó ha az esetek felében igaz; így tehát az, ami most a múltból ránek száll, a maga talmi pompájával nem áttall beköltözni abba a házba, amit még csak nem is az uralkodó épített; ki a franc akar egy ilyenbe beköltözni?, aztán az emberek mégis egymást ölik érte; azt én mondom így, hogy talmi, mondjam szebben?, tessék!, merőben eredetietlen, hiszen ami ránek száll, az nem mai keletű, az ki van merítve, nincs mit meríteni belőle, mi más az, mint a már jól ismert régi, amit most ismét köszönhetünk, miért?, mert időnként valaki új kell nekünk, új emberre mindig szükség van, még akár a saját családunkban is. Igen, ezzel indoktrinálnak minket, nem szép tőlük, de nem vitás: hogy olyanok vagyunk, mint akárki más. A király persze ezt nem teszi zsebre, hogy ő is olyan volna, mint mi. Félünk az újtól, hogy az nem lesz a miénk sose, most már sok minden más se a miénk, már szinte semmi se, mennyi törlesztőrészlet van még?, hány munkást fogyaszt el a védelem nélküli munka, csak mert a király fütyül az előírásokra, védelem, nekünk?, minék?, neki sincs szüksége rá! Itt állunk és várunk, várjuk, hogy az, ami ránek szakadt, az az arcátlan, meddig megy el, meddig van még képe elmenni?, csak hát a házunk, az eddigi, az nekünk már kicsi, nyilván magasabbrendű oka is volt, még nem mondtuk el, miért, mivégett tört ránek, illetve történt mindez, ugye, érzünk itt valami törvényt, sok mindent elmondtunk már, ezt talán még nem, illetve de. És igen, pont itt a helye, ezen a ponton kéne önnek hangosan megneveznie, erről a szószerőről a mélybe üvöltenie, hogy vajon a dühöngő bizakodik-e el vagy az elbizakodott dühöng, vagy netán valami más az, ami ránek tör, illetve ránek jön? Ezzel az erővel akárki is jöhet. Soha nem végzünk a részletekkel, a törlesztés a fejünkre nő, soha nem fogunk tudni esélyt adni vágyainknak, megvult pedig az esély egyszer, de elmúlt. Választottunk, én nem, de mások igen, helyettem is, de nem ott voltak, ahol én szerettem volna, hogy legyenek, a rosszat választották, mér?, az ő vágyaik semmik?, azokat is ki kell egyszer fizetni! Jó, hogy mit tesz az, ami a múltból ránek maradt, nagyjából tudjuk már, önök tudják?, én már megírtam, de én sem tudom. A glóbusz, nem, az egy konzervgyár, volt, a globalizáció gyümölcsai kegyetlenül egyenlőtlenül vannak elosztva, a fákon egyre nagyobb számban teremnek az elégedetlenek, leszedik őket és levet préselnek belőlük, ez többet hoz, mintha nyersen ennék meg őket, mert a léhez a rohadtakat, az ütődötteket és az ócskákat is fel lehet használni. Hogy mit művel, ami ránek maradt, kit érdekel?, önök nem tudják, de én, én legalábbis azt hiszem, csak elmondani nem tudom, szóval mit művel az, amit a múlt ránek testált?, jó lenne, ha megtudhatnánk, legalább most?, ezzel még tartoznak nekünk önök, bár nem vagyunk nagy hívei a tartozásnak, a bankok már annál inkább. Még az is előfordulhat, hogy jól ránek varrnak, akarom mondani, ránek vernek valamit, de hát ha szükségük van rájuk, forduljanak hozzájuk, mindjárt meglátják, isten nem ver bottal.

HALASI ZOLTÁN fordítása